

2012 çözümsüzlükle geçti

2013 barışın yılı olsun

sayfa 2

Arap Baharı 2012'ye de damgasını vurdu

sayfa 3

2013: Özgürlükçü muhalefetin yılı

sayfa 2

Haftanın yorumu:

Ergenekon'un 'sanatçı' hali

Arife Köse yazdı

sayfa 3

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 454 ■ 27 Aralık 2012 ■ Fiyatı: 25 krş.

Roboski katliamının üzerinden tam bir yıl geçti. Hükümet bir yılda tüm uyutma taktiklerini denedi. Defalarca gündemi değiştirmeye çalıştı. Bu taktiği tutmadığında, Roboskilileri suçladı, hakaret etti. Ölenlerin sivil olmadığını ilan etti. Roboski'de yakınlarını kaybedenleri suçladı, ölen gençler için yasını tutan, bu cinayetin ölenlere bir hakaret olduğunu söyleyen aile üyelerini göz altına aldı.

Roboski'de en az cinayet kadar, cinayeti örtmek, sorumlularını, emri veren, emri uygulayanları korumak için başbakanın bizzat harcadığı çaba da milliyetçi bir nobranlıktı.

Ama ne bu milliyetçilik, ne Roboski'nin unutturulması için geliştirilen taktik hamleler, bu cinayeti unutturamadı.

Roboski orada duruyor. Yasıyla, öfkesiyle, adalet talebiyle ayakta.

Roboski dışındakiler de Roboski için ayakta. Kimse unutmayacak: Devlet halkını bombaladı!

Kimse peşini bırakmayacak!

Emri verenler, emri uygulayanlar, katliamı örtbas etmeye çalışanlar yargılanacak.

Kürt sorununun çözümünden, barıştan, adaletten, diyalogdan söz edenlerin karşısına, her seferinde Roboski çıkacak.

Roboski katliamı olmamış gibi yaparak barıştan, yeni açılımlardan söz edenlerin karşısına her seferinde "unutursak kalbimiz kurusun" diyerek çıkacağız.

ROBOSKI'NİN FAİLLERİ YARGILANSIN

**BARIŞ
HEMEN
ŞİMDİ!**

2013: Özgürlükçü muhalefetin yılı

2012 yılı, dünyada krize karşı işçi direnişleri, Arap devrimlerinin Suriye halkasının etkisi ve Türkiye'de Kürt sorununun can yakıcı düzeyiyle belirlendi.

Avrupa çapında 14 Kasım grev hareketi, küresel kapitalizmin krizinin faturasını işçi sınıfının ödemek istemediğini gösteren etkili eylem oldu.

Savaş ve otoriter bir tahammülsüzlük 2012 yılında Kürt sorununda barış ihtimallerini gölgelese de, Kürt halkının her düzeyde mücadelesinin ürünü olan bir diyalog ve barış zemini alttan alta işlemeye devam ediyor.

Arap devrimleri ise bu devrimleri en başından beri hakir görenlere inat, kendi yolunu çizmeye devam ediyor. Devrimin son halkası olan Suriye'de, halk tüm cinayetlerine rağmen geri adım atmadan Esad'a karşı direniyor. Tahrir Meydanı'nda Mısır halkı devrimin deneylerine sahip çıkıyor. Tunus'ta hareket yeni bir evreye giriyor. Arap halkları yoksulluktan kurtulmak ve onurları için diktatörleri devirmekle yetinmiyor, özgürlük için sürdürülen mücadeleye ara verilmesini gerektiğini tüm dünya emzelenleri ilham vererek gösteriyor.

Hem dünya hem de Türkiye'deki siyasal koşullar, solda yaşanan ayrışmayı derinleştirdi ve tamamladı. İslamofobik fikirlere sahip olan, Arap devrimlerine de hükümetin uygulamalarına da bu kafa üstü durulan politik hattan bakarak eleştiri getiren, Ergenekoncuları, Balyozcuları aklamayı, ayaklanan Suriye halkını aşağılamayı solculuk sananlar, giderek AKP'ye karşı bir CHP-MHP ittifakını bile dile getiren ulusalcı muhalefet bilinen tüm sol değerlerle zaten zayıf olan bağını 2012 yılında bütünüyle koparttı.

Özgürlükçü sosyalistleri 2013 yılında mücadele dolu günler bekliyor. Krize bir yanıt üretmeyen kapitalizme karşı küresel direniş, iklim krizine karşı küresel iklim hareketinin inşası, Esad'a karşı özgürlük isteyen Suriye halkının ve Arap devrimlerinin yanında, her türlü fobiye karşı ezilenlerin dayanışmasından yana, Ergenekonculara, Balyozculara, orduya karşı mücadeleyle AKP'ye karşı mücadeleyi aynı anda yürütme yeteneğini taşıyan demokrasiyi, özgürlükler için verilen mücadelenin bir ürünü olarak gören bir muhalefet, kazanma umudu ve azmi olan bir muhalefet için 2013 yılı sayısız olanak barındıracak. Bu olanakları değerlendireceğiz.

"Ölüm değil çözüm" sloganı 2012 yılının en sık atılan sloganlarından oldu. Geçen 3 yılda bu sloganın hegemonik bir hal alması Batı'da barış isteyen milyonları kazanmadan çözümün önünün açılmayacağını gösteriyor.

2013 barışın yılı olabilir

2012'de yaşananlar Kürt sorununda çözümsüzlüğün şiddetli sancıları kadar savaşın korkunçluğunu ve barışın acil gerekliliğini de ortaya koydu. Kürtler direne direne elde ettikleri kazanımları artırırken Batı'da güçlü barış hareketi ağırlığını koyduğu takdirde 2013 çözümün yılı olabilir.

Oslo'da PKK, İmralı'da Abdullah Öcalan'la görüşmesi için MİT müsteşarını yetkilendiren ve her fırsatta partisinin Kürt sorununda inkarcı olmadığını savunan Erdoğan 2012 boyunca barış umutlarını kırdı ve Kürtleri rencide eden bir savaş dilini kullandı.

Erdoğan'ın savaş dili geri tepti

AKP, orduyla olan dostluğunu ilerletirken, "askeri vesayeti bitirdik" diyen Erdoğan Genelkurmay Başkanı'nı her fırsatta destekledi.

"Terörle mücadele siyasetle müzakere"yi savunduğunu söyleyen Erdoğan, Kürt siyasetçilerin topluca tutuklanmasının arkasında dururken kimi zaman yağlı urgamı eline aldı sık sık **din** ve **milliyetçilik** silahını kullanarak Kürtleri bölmek istedi.

Bu girişim Kürtlerin nezdinde geri tepti. Yılın sonunda AKP'deki Kürt milletvekilleri, **BDP'li 10 milletvekilinin dokunulmazlıklarını kaldırma sürecini** başlatan Erdoğan'a isyan etti.

Erdoğan'ın kullandığı saldırgan milliyetçi dil Batı'da ırkçı saldırıların ve nefret söyleminin yükselmesine neden oldu. Birçok ilde **ülkücü faşistler ve ulusalcı gruplar Kürtlere saldırılar düzenledi.**

Erdoğan ve AKP, savaşın diliyle konuşmaya devam ederken Oslo sürecini de savunmaya devam etti. Başbakan, Öcalan'la görüşebileceklerini yılın farklı dönemlerinde birden fazla kez dile getirdi. Ancak AKP'nin savaş dili çözüm istemeyen CHP ve

MHP'ye hareket alanı yaratırken, Kürt tarafındaki güvensizliği daha da derinleştirdi.

Çözümsüzlüğü besleyenler

CHP, Kürt sorununda çözümünden yana olduğunu ileri sürse de Oslo sürecini "**vatana ihanet**" olarak gösterdi. Anadilde eğitime karşı çıkan Kılıçdaroğlu, hükümetin ve devletin Öcalan'la görüşmesine de itiraz etti. MHP ile kol kola darbe anayasasının özü olan ilk üç maddeyi savunan CHP'nin tutumu ile Kürt sorununa meclis içinde çözüm bulma girişimleri gibi yeni **anayasa süreci de tıkandı.**

Kürt sorununun çözümüne açıkça karşı olduğunu söyleyen **MHP tüm barış girişimlerine karşı** çıkarken, Batı'da birçok ilde Kürtlere ve BDP'ye karşı gerçekleştirilen saldırıların başını ülkücü faşistler çekti.

Birçok konuda kavgalı olan AKP ile CHP ve MHP, BDP'li milletvekillerinin **dokunulmazlıklarını kaldırmak konusunda ittifak** kurdu. CHP ve MHP'nin Kürt sorununun müzakere yöntemiyle çözümüne geniş bir hareket alanı vererek çözümsüzlüğü besledi.

AKP hükümetinin izlediği politikanın kendi kendini de nasıl vurduğunu açıkça görüldü. KCK soruşturması Erdoğan'ın görevlendirdiği MİT müsteşarının tutuklanmasına doğru yöneldi. Sırada Erdoğan vardı. Hükümet **müzakere** sürecini tamamen bitirmeyi hedefleyen bu girişimi engellese de izlediği tutarsız siyasetin barış iste-

meyenlere zemin hazırladığı görüldü.

12 Eylül'den kötü mü?

Egemen sınıfın partileri çözümsüzlüğü beslese de barışın ve Kürt sorununda **siyasi çözümün kaçınılmazlığı** kendini ortaya koydu.

Türkiye'nin sınır komşusu bir **Kürt devleti** varken, Suriye'de Kürtler kendi kaderlerini tayin ederlerken, **misak-ı milli** sınırları içerisinde yaşayan **15 milyon Kürt özgürlük** isteğinden geri adım atmaz, atmıyor. Batı'da gerçek demokrasi ve Barış isteyen milyonlar, 90'ların kanlı politikalarına geri dönüşü izin vermez, vermiyor. "**1990'lara dönüyoruz, bugünler 12 Eylül'den bile daha kötü**" diyen bakış açısı baştan aşağı yanlış. Çünkü şimdi Kürt sorununda çözüm konuşuluyor.

Barışa yakınız

90 yıllık devlet politikaları, yeniden uygulandıkları her seferinde hızla geri teperken 2012'nin sonunda hükümetin yeniden **Öcalan'la görüşmeye** başlaması **Sosyalist İşçi** nin bir yıl boyunca yazdıklarının doğru olduğunu gösteriyor. En ağır sözlerin ve kapışmaların yaşandığı zamanlarda bile barış süreci devam etti. BDP Kürtlerin çözüme hazır olduğunu açıkladı. **Leyla Zana** 'nın Erdoğan'a yaptığı barış çağrısını diğer BDP'li vekiller de yineledi.

Barış talebiyle Batı'da sokağa çıkan yüz binler, hükümeti ve devleti barışa zorlayabilir. 2013'teki başlıca görevimiz böyle bir hareketin inşası.

➔ **KCK tutuklamaları sürdü:** "KCK operasyonları" 2012 boyunca sürdü. Sadece Kasım ayında bini aşkın Kürt gözaltına alınırken, hapiste tutulan BDP'li sayısı 8 bini aştı.

➔ **Savaş kızıştı:** TSK'nın yayınladığı rakamlara göre 1 Ocak 2012'den 24 Eylül 2012'ye kadar olan dönemde 110 asker çatışmalarda hayatını kaybetti. 2010'da ölen asker sayısı 72, 2009'daysa 62 idi. TSK bu yılın ilk on ayında 427 PKK'linin öldürüldüğünü açıkladı. Savaşta ölen asker sayısının gerçekte çok daha fazla olduğu ancak bu rakamın saklandığı sık sık dile getirildi.

➔ **Açlık grevleri kazandı:** 12 Eylül'de 100'den fazla PKK'li mahpusun başlattığı açlık grevi, 68. güne geldiğinde Türkiye'de bütün hapisanelerde bulunan 10 bin Kürt siyasi mahpusun katılımıyla kitlesel bir eyleme dönüştü. Kürt mahpuslar anadilde savunma haklarının tanınmasını, anadilde eğitimin uygulanması ve Öcalan'ın tecridine son verilmesini istiyordu. Açlık grevleri, devletin görüştüğü Öcalan'ın çağrısı ile bitirilirken Kürtçe savunmaya imkan tanıyan yasa mecliste görüşülmeye başlandı. Yasalaşması ise Ocak ayına ertelendi.

➔ **Öcalan'ın muhataplığı öne çıktı:** 2012 yılı boyunca Kürtlerin kendi liderleri olarak gördüğü Abdullah Öcalan, her mahkumun yararlandığı haklardan yararlandırılmadı. Kitlesel açlık grevlerinin ardından kardeşi ile görüştürülen Öcalan Kürt sorununda çözümün başlıca muhatabı olarak ortaya çıktı. Hükümet Öcalan'la görüştüğünü kabul ederken açlık grevlerinin ardından barış umutları bir kez güçlendi.

➔ **Roboski'ye adalet gelmeden:** Geçen bir yıl boyunca Türk savaş uçaklarının bombaladığı 34 Kürt köylüsü için adalet mücadelesi sürdü. Genelkurmay elindeki belge ve görüntüleri davayı gören sivil mahkeme ile paylaşmayı reddederken bombardıman emrini kimin verdiği ortaya çıkarılmadı. Hükümetin tutumu Roboski katliamını örtbas etme girişimine işaret ederken, bunun mümkün olmadığı katliamın 1. yıldönümü yaklaştığında görüldü. Erdoğan, soruşturmanın sürdüğünü belirterek, "Gerekirse ötür dilerim" dedi. Bazı AKP'liler derin devleti suçlamaya başladı. Hükümet Roboski'nin hesabını vermeden, katliamın tüm sorumlularını ortaya çıkarılıp yargılanmadan barışın sağlanamayacağı anlaşıldı.

Ergenekon'un 'sanatçı' halı

Sanatçılar Girişimi, "Reddediyoruz/Ferman Padişahın Ülke Bizimdir" sloganıyla Bostancı Gösteri Merkezi'nde Büyük Buluşma isimli bir etkinlik düzenledi. Etkinlikte "antiemperyalist, yurt-sever askerler" selamlandı, "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganları atıldı, Ahmet Kaya için şarkı söylemek isteyen Melike Demirağ yuhalanarak sahneden indirildi, Levent Kırca kadınları aşağılayan cinsiyetçi sözler etti.

Bu etkinlikten bir sonraki gün yine Levent Kırca, TGB tarafından Erciyes Üniversitesi'nde düzenlenen bir etkinlikte Sezen Aksu, Halil Ergün ve Ali Poyrazoğlu ile ilgili olarak, hükümetin icraatlarını destekledikleri gerekçesiyle, "Buradan giyaplarında yüzlerine tükürüyorum. Onlar vatan hainidir" dedi.

1961 darbesinden bugüne Türkiye'nin tarihi, hükümetlerin yaptıklarını beğenmediklerinde askerleri 'göreve' çağırınlarla doludur. 27 Mayıs 1961, 12 Mart 1971, 12 Eylül 1980, 28 Şubat 1997... Arşivlere baktığınızda, her birinden önce "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganıyla yürüyüşler yapan, toplantılar düzenleyen sanatçılar, öğretim üyeleri, yargı üyeleri ve hatta medya mensupları görürsünüz. 1961'de Harbiye yürüyüşünü düzenleyip orduyu göreve çağırınlar, 1971'de tedbirleri bir balyoz gibi muhalefetin kafasına indirenler, 1980'de Erdal Eren'i yaşını büyüterek asanlar, 28 Şubat'ta inancından dolayı binlerce insanın hayatı ile oynayanlar "Mustafa Kemal'in askerleri"ydiler. Veli Küçük, Hrant Dink'i hedef gösterirken "Mustafa Kemal'in askeriydi", Çetin Doğan Fatih Camisi'ni bombalama, insanları Fenerbahçe Stadyumuna toplama planları yaparken "Mustafa Kemal'in askeriydi", Fırat'ın doğusunda insanları ölüm kuyularına atarlar, faili-i meçhul cinayetlerin ölüm listelerini hazırlayan İbrahim Şahin gibiler "Mustafa Kemal'in askerleriydiler".

Muhalefeti, orduyu göreve çağırmak, fikirlerini beğenmediklerini hedef göstermek olarak algılayan bu zihniyet bugüne kadar hep bu ülkede kanlı darbelerin, cinayetlerin zeminini hazırladı. En can çekiştikleri anda bile Ergenekon'a, hala ordu içinde varolmaya devam eden darbeci geleneğe umut ve cesaret verdi. Hem Sanatçılar Girişimi'nin etkinliği, hem de Levent Kırca'nın açıklamaları hükümete muhalefet değil, Ergenekon'a kan verme çabasıdır. Ergenekon ise darbe ve cinayet demektir. Bu tür etkinlikler ve çağrılar bırakın hükümete muhalefet etmek anlamına gelmeyi, onu daha da güçlendirmekten başka bir işe yaramaz. AKP'ye karşı doğru ve etkili muhalefet ise "Mustafa Kemal'in askeri olmak" ile değil, daha fazla demokrasi ve özgürlük talebiyle mücadele ederek olur.

Arife Köse

2012'de Tahrir Meydanı'nı yine dolduran kalabalıklar bu kez Mursi'ye dur dedi.

Arap Baharı 2012'ye de damgasını vurdu

Tunus'ta Muhammed Bouazizi'nin 17 Aralık 2010'da kendini yakmasıyla başlayan ve tüm Ortadoğu'yu saran politik devrim dalgasının patlak vermesinden bu yana iki yıl geçti. Bölgedeki tüm halkların kaderlerini kendi ellerine almak için sokaklara döküldükleri süreç 2012'de de büyük mücadelelere sahne oldu.

■ **Mısır:** Devrimin ardından iktidara gelen **Müslüman Kardeşler**, önce orduyla daha sonra IMF ile anlaşma çabalarının sonucu olarak belirli dönemlerde güç kaybetti. Parlamento seçimlerinde aldığı oyun yarıya yakını cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turunda kaybetti. Mursi, ikinci turda **karşı-devrimci** aday **Şefik'i** yenilgiye uğratarak cumhurbaşkanı oldu. Ancak bundan sonra yaptığı bir dizi hamle, kendisine sonsuz yetkiler taşıyan kararnamesi ve toplumun temsili olmadan yazılan anayasa geniş kitlelerin tepkisini çekti. **Tahrir Meydanı'nda 25 Ocak ruhuyla** Mursi'ye karşı geniş katılımlı gösteriler yapıldı.

■ **Suriye:** Rusya ve Çin'in desteğini arkasına alan Esad, 2012 yılında **şiddetin dozunu** iyice arttırdı. Suriye'deki ayaklanma başladığından beri **40 bini aşkın insan** rejim güçleri tarafından **katledildi**, **200 bini aşkın kişi tutuklandı**, **700 bine yakın kişi** Suriye'den kaçmak zorunda kaldı ve toplamda **2.5 milyon insan evlerini terk etti**. **Baas diktatörlüğü** buna rağmen direnişi bastırabilmiş değil. Kırsal kesimlerde kontrol tamamen muhaliflerde, büyük şehirlerde ise rejimin katliamlarına rağmen muhalifler ilerlemeyi sürdürüyor. Geçtiğimiz yıl, Suriye'deki azınlıklar içerisinde, özellikle **Aleviler** ve **Hıristiyanlardan** devrimin safına geçenlerin

sayısı hızla arttı.

2012 yılında, daha önce **ABD'nin** desteğiyle kurulan **Suriye Ulusal Konseyi**, halkın çoğunluğunun temsilini sağlamadığı gerekçesiyle ABD tarafından da gözden çıkarıldı. Muhalefet yeni bir çatı altında birleşti. Rusya zaman zaman Batı'yla uzlaşarak rejimden desteğini çekebileceğine dair işaretler verirken, bu olası uzlaşma Esad'ın görev süresini uzatmayı hedeflediği için devrim katılanlar tarafından reddediliyor.

■ **Tunus:** Devrimin ardından seçimleri kazanan **Ennahda Partisi** aynı Mısır'daki **Müslüman Kardeşler** gibi birtan devrimi sınırlamaya çalışırken, öbür taraftan

Tunus Devriminin gerçekleşmesini sağlayan **işçi hareketi** ve **UGTT sendikası**na saldırıyor. Ennahda, kamu şirketlerini özelleştirmeyi planlıyor. Kasım ayında gerçekleşen 400 grev, 13 Aralık'ta UGTT'nin genel grevi Tunus işçi sınıfının devrimi sürdürdüğünü ortaya koyuyor.

■ 2012'nin son çeyreğinde **Ürdün** ve **Kuveyt**'te büyük gösteriler gerçekleşti. **Bahreyn**'de halk sokağa çıkmaya devam ederken **Batı'nın** ve **Körfez ülkelerinin desteğini alan rejimin baskısı** sürüyor. Ortadoğu'da artık en ufak bir zam dahi **"Halk düzenin değişmesini istiyor"** sloganıyla yapılan kitlesel gösterilere sebep oluyor.

Kapitalizm krizine çözüm bulamadı

Küresel kapitalizm kendi yarattığı krize 2012'de de **çözüm bulamadı**. Avrupa'da işçi hareketi **kemer sıkma** politikalarına **grev** ve **milan mücadelelerle** yanıt verirken, Yunanistan'da **neo-nazilerin yükselişi** kaygı uyandırdı.

2012'de uluslararası işçi hareketi açısından en önemli gelişme **Güney Avrupa**'da kesintilere karşı gerçekleşen **birleşik grev** oldu.

İspanya, İtalya, Portekiz ve Yunanistan işçi sendikalarının aldığı grev kararına **Kıbrıs ve Malta'nın** da içinde bulunduğu bir dizi Avrupa ülkesi daha katıldı.

Yunanistan'da solun yükselişinden çok **Altın Şafak** adlı faşist örgüt konuşuldu. **Antifaşist gösteriler** ise yaygınlaşıyor. **Kriz** soldan ve sağdan **radikal çözümleri** büyütmeye devam ediyor.

Küresel felakete bir adım daha

2012'de dört kıtada milyonlar iklim felaketlerinin mağduru oldu. Aşırı yağışlar ve selleri, kuraklık ve şiddetini gittikçe artıran fırtınalar izledi. Buzulların erimesi hızlanırken, dünyanın ısısı da fosil yakıtların kullanımını yüzünden artmaya devam etti. Doha'da toplanan iklim zirvesinden ise hiçbir somut önlem çıkmadı.

Devletler tepeden tırnağa silahlandı

Rakamlar henüz açıklanmadı ama geçtiğimiz yıl boyunca dünyadaki silahlanma yarışının hız kazandığı gözle görülür hale geldi. Balistik füze sistemleri geliştirilip yaygınlaştırılırken, hemen her devlet yeni bir dünya savaşına hazırlanacağına silahlandı.

➔ Polis üniversiteden defol!

➔ Müşteri değil öğrenciyiz!

Üniversitede özgürlük istiyoruz

ODTÜ'de Başbakan'ın okula gelişi vesilesiyle yapılan protesto ve polisin öğrencilere yönelik saldırısının ardından polis şiddetini aklayan, öğrencileri suçlayan, tüm protesto gösterilerini "terör" örgütü suçlamasıyla karalayan zihniyetin hedef gösteren yaklaşımları kapladı. Oysa olan basitçe şudur:

Öğrenciler demokratik haklarını kullanarak Başbakan'ı protesto etmek istemiş ve devletin kolluk güçleri de bu hakkın kullanılmasını binlerce polis, onlarca zırhlı araç ve toma eşliğinde engellemeye çalışmıştır. Sadece ODTÜ'lü değil bütün öğrenciler Erdoğan'ı protesto etmek için yeterince nedene sahip;

Roboski katliamına tepki gösterdiği için arkadaşlarının hala tutuklu olması, sermayeyle üniversiteleri bütünleştiren, yükseköğretimi rekabet ve performans kriterleriyle tanımlayan yeni YÖK tasarısı, anadilde eğitim hakkı ve daha nicesi.

Polis şiddetini meşrulaştıran ve öğrencilerin protesto etme hakkını aşırı bir güç gösterisiyle bastırarak savunan, polisin şiddetini hatta okulda polisin varlığını sorgulamak yerine öğrencileri eleştiren yaklaşımlar, kendilerine demokrat kılıflar bulmasına izin vermemeliyiz.

Protestoların kazanması ise kitleselleşmesine bağlı. Bir üniversitede 10 bin öğrenci,

çalışanlarla beraber eyleme geçtiğinde, polis şiddetini çaresiz bırakacak ve kazanım elde edilecek bir hareket örgütlenebilir.

Öğrencilerin esas söylemi özel sermaye heyulasının kampüslerden defedildiği özgür, demokratik, anadilde, emekten yana üniversitenin kurulması olmalıdır. Ancak kitlesel yani kampüsün bütününe hitap eden ve kazanmaya çalışan, özgürlükleri savunan, sadece hükümet karşıtı olmayı yeterli görmeyen, pusulası antikapitalizm olan bir öğrenci hareketi neoliberalizmin üniversitelere dönük saldırılarını püskürtebilir.

YÖK kapatılsın!

Birçok işçi ve öğrenci örgütünün çağrısıyla 25 Aralık günü Beyazıt Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemle yeni YÖK tasarısı protesto edildi.

Uzun süredir "YÖK'te reform" denilerek tartışılan

tasarı; üniversite bünyesindeki akademik ve idari personeli güvencesizleştiren, kâr getiri olmayan bölümlerin kapatılmasının önünü açan, araştırmacıları "ticari değeri olan" konulara yönlendirerek üniversitede üretilen "kârlı" bilimsel çalışmalarını 'patentle-

yecek" Bilgi Lisanslama Ofisleri'nin kurulmasını sağlayan değişiklikler içeriyor. Üniversiteleri şirketleştiren tasarıda ne öğrenciler ne de üniversite emekçileri açısından hiçbir olumlu gelişme yok. YÖK derhal kapatılmalıdır.

Mimar Sinan öğrencileri rektörü protesto etti

ODTÜ'de yaşanan olaylardan sonra çeşitli üniversite rektörleri polisin şiddetini kınamak yerine olaylardan öğrencileri sorumlu tutan bir metin yayımladılar. MSÜ Güzel Sanatlar rektörünün de bu metni imzalaması üzerine öğrenci ve öğretim görevlileri Fındıklı kampüsünde bir protesto gerçekleştirdiler. Özel güvenlik personelinin okulun giriş kapılarını kapatma girişimine rağmen öğrenciler okula girerek "Yalaka rektör istemiyoruz" sloganlarıyla rektörlük binasına yürüyüş yaptı. Rektör Karayağız odasından çıkarak imza verdiği metni tekrar okudu ve öğrencilerin yanlış anladığını iddia etti. Öğrencilerin tepkisi üzerine ODTÜ'de yaşananlara dair herhangi bir görüntü izlemediğini itiraf edince "yazıyı geri çek" sloganlarıyla ODTÜ'lülerden özür dilemesi istendi.

Kuvvetler ayrılığı nedir?

Kuvvetler ayrılığı fikri, devlet bürokrasisinin yasama, yürütme ve yargı olarak üç temel hizmet üzerinden ayrıştırılmasını ve bu hizmetleri icra eden devlet görevlilerinin birbirlerinin yetki alanına müdahale etmemesini savunur. Kavram özellikle devlet yöneticilerinin eylemlerinin uzmanlık eğitimi almış yargıçlar tarafından bağımsız şekilde denetlenmesi ve gerektiğinde iptal edilmesini öngören 'yargı bağımsızlığı' kavramıyla birlikte anılır. Kuvvetler ayrılığı ve yargı bağımsızlığı demokrasinin tartışılmaz bir kuralı olarak görülür. Özellikle burjuva hukukçuları kuvvetler ayrılığını hileli bir şekilde Fransız Devrimiyle ilişkilendirirler ve "kuvvetler arası denge"nin yüceliğinden bahsederler, ve demokrasi algımız üzerinde bir gizem perdesi yaratırlar. Oysa kuvvetler ayrılığı demokratik olmasa da belirli bir örgütlülüğe erişmiş sınıflı toplumlarda çok sık görülen bir uygulamadır. Hatta Montesquieu'nin kendisi bile teorisini açıkladığı ünlü Kanunların Ruhunu adlı kitabında köleciler ve işgalci Roma İmparatorluğu'nun devlet sistemini örnek aldığını gururla belirtir.

Sosyalistler için kuvvetler ayrılığı demokrasinin olmazsa olmazı değildir. Demokrasinin olmazsa olmazı halkın devlet yönetimine olabildiğince fazla alanda katılması, hiçbir devlet organının ve alacağı kararların halkın denetimine kapalı olmamasıdır. Sosyalistler için yargı kendisine yetki veren halkı temsil ettiği ölçüde bağımsızlığı savunulması gereken bir kurumdur. Üyeleri doğrudan ya da dolaylı olarak halk tarafından seçilmeyen bir devlet kurumu en basit anlamıyla demokratik değildir. Kaldı ki marksizm devletin sınıfsal konumunu tahlil ederken yargı ve yürütme arasında bir ayrım gözetmez, devleti tüm kurumlarıyla siyasi bir yapı olarak görür.

1917 Ekim Devrimi'nde Bolşevikler iktidara gelir gelmez yaptıkları ilk reformlardan biri mevcut Çarlık yargı organlarını en demokratik şekilde baştan aşağı değiştirmek oldu. Tüm yargıların halk tarafından seçildiği bir sistem öngörüldü ve mahkemelerin yetki alanındaki birçok konunun çözümü daha etkin sonuç almak adına yerel halk konseylerine bırakıldı (konut davaları, belediye davaları vb.).

Günümüz burjuva devlet sisteminde ise yargı bugün AKP'nin icraatları aleyhine karar verebilir, yarin en neoliberal karara onay verebilir. Devletin genel sınıf yapısı gereği yargı bürokrasisinin AKP'yle anlayışlarının uyduğu kararlar eninde sonunda ayrıştıklarından daha fazla olacaktır. Devlet temsil ettiği sınıfın çıkarları doğrultusunda hastaneleri özelleştirebilir, ormanları otobana çevirebilir, kafasına estiği sayıda nükleer santral kurabilir. Bütün bunlar olurken sosyalistlerin yapması gereken bu kararların Danıştay'a sorulmadan alınıp alınmadığını tartışmak değil, halka sorulmadan alındığını teşhir etmektir. Demokrasi şampiyonu geçinen AKP'nin hepimizi etkileyen en hayati kararları nasıl bizden kaçırdığını teşhir etmektir. Feryat çıkarılması gereken asıl sorun budur.

**HEPİMİZ
HRANTIZ
HEPİMİZ
ERMENİYİZ**

19 Ocak'ta vurulduğu yerde,
AGOS'un önündeyiz!

YÜRÜYÜŞ: 20 ocak

Balyoz
darbe girişimi
aklanamaz

Darbelere Karşı
70 Milyon Adım Koalisyonu

marksizm 2013

BAHAR TOPLANTILARI
18-23 NİSAN
İSTANBUL

www.marksizm.biz

ALTUST

OCAK 2013

İTİSEN FİLLERLE
NE YAPMALI?

Kitapçılardan isteyiniz!